

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 7/10/2013 Μια καλύτερη ζωή *Σεντρίκ Καν*
- 14/10/2013 Τα μυθικά πλάσματα του νότου *Μπεν Ζέιτλιν*
- 21/10/2013 *Blancanieves* *Πάμπλο Μπέργκερ*
- 28/10/2013 Η διπλή ζωή της Βερόνικα *Κριστόφ Κισλόφσκι*
- 4/11/2013 Τα παιδιά του πολέμου *Κέιτ Σόρτλαντ*
- 11/11/2013 Μετά το Μάη *Ολιβιέ Ασαγιάς*
- 18/11/2013 Η επίθεση *Ζιάντ Ντουεϊρί*
- 25/11/2013 Άννα Καρένινα *Τζο Ράιτ*
- 2/12/2013 Ένα καλοκαίρι *Τζεφ Νίκολς*
- 9/12/2013 Πίσω από τους λόφους *Κριστιάν Μουντζίου*
- 16/12/2013 Μετά τη Λουτσία *Μισέλ Φράνκο*
- 6/1/2014 Διατριβή για ένα φόνο *Ερνάν Γκόλντφριντ*

ANNA KAPENINA - ANNA KARENINA

Σκηνοθεσία: Τζο Ράιτ

Σενάριο: Τομ Στόπαρντ από τη νουβέλα του Leo Tolstoy

Ηθοποιοί: Κίρα Νάιπλι, Άαρον Τζόνσον, Τζουντ Λο, Ντόμναλ Γκλίζον

Χώρα: Αγγλία (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 135'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 15 Βραβεία και 31 Υποψηφιότητες

- OSCAR 2013

* Βραβείο Κουστουμιών στην Jacqueline Durran

* 3 Υποψηφιότητες

- Art Directors Guild 2013, Βραβείο Παραγωγής Ταινίας Εποχής

- BAFTA Awards 2013

* Βραβείο Κουστουμιών

* 3 Υποψηφιότητες

- British Society of Cinematographers 2013, Βραβείο Φωτογραφίας

- Βραβείο Σκηνοθεσίας της Broadcast Film Critics Association 2013

- Βραβείο της Costume Designers Guild 2013, Εξαίρετων Κουστουμιών στην Jacqueline Durran

- Βραβεία Evening Standard British Film 2013, Βραβείο Τεχνικής Αριότητας

- Florida Film Critics Circle 2012, Βραβείο Σκηνοθεσίας

- Hamptons International Film Festival 2012, Βραβείο

Ηθοποιίας στους Domhnall Gleeson, Alicia Vikander

- Hollywood Film Festival 2012, Βραβείο στην Παραγωγή

- 2 Βραβεία IFTA (Irish Film and Television Awards) 2013

* Φωτογραφίας στον Seamus McGarvey

* Β' Ανδρικού Ρόλου στον Domhnall Gleeson

- Βραβείο Sierra, Las Vegas Film Critics Society 2012, Κουστουμιών στην Jacqueline Durran

- 2 Βραβεία PFCS (Phoenix Film Critics Society) 2012

* Κουστουμιών στην Jacqueline Durran

* Παραγωγής στην Sarah Greenwood

Γιατί το κλασικό είναι πάντα νέο και πάντα καθηλωτικό.

Παντρεμένη με ισχυρό πολιτικό παράγοντα και μητέρα ενός αγοριού, η Άννα Καρένινα ερωτεύεται παράφορα τον κομψό κόμη Βρόνσκι, αξιωματικό του ρωσικού στρατού.

Η ιδέα του σκηνοθέτη Τζο Ράιτ ("Περηφάνια και προκατάληψη", "Εξιλέωση") και του σεναριογράφου Τομ Στόπαρντ ("Ερωτευμένος Σαίξπηρ") να προσεγγίσουν το κλασικό μυθιστόρημα του Τολστόι σαν μοντέρνο θεατρικό έχει ενδιαφέρον και είναι εκτελε-

σμένη με εκθαμβωτική μαεστρία. Αριστουργηματική σκηνογραφία (δια χειρός Σάρα Γκρίνγουντ) κι ένα εξαιρετικό σάουντρακ από τον Ντάριο Μαριανέλι. Τέσσερις υποψηφιότητες για Όσκαρ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Από την Γκρέτα Γκάρμπο και την Βίβιαν Λι, μέχρι τη Σοφί Μαρσό και τη Μιμή Ντενίση, η Άννα Καρένινα έχει αποτελέσει ιερό δισκοπότηρο για τις γυναίκες ηθοποιούς, για λόγους προφανείς, αν και εχθρικούς προς την ουσία του μυθιστορήματος, μέχρι που ήρθε ο Τζο Ράιτ και αποκατέστησε το πνεύμα. Μαζί με τον Τομ Στόπαρντ, προσαρμόσαν τις 900 σελίδες σε μια ερμηνεία αντι-ρεαλιστική και, ευτυχώς, αντι-ρομαντική.

Η παρεξήγηση ετών που ήθελε την Καρένινα θύμα των ανδρών, της οικογένειας και της κοινωνίας, μια αναστενάζουσα που υποφέρει από τη σχεδόν αστρική συνωμοσία εναντίον της, διαλύεται με την καίρια τοποθέτησή της σε ένα επείγον, σαρκικό mood. Ποθεί τον Βρόνσκι, σοκάρεται από την ορμή της, τραμπαλίζεται βίαια ανάμεσα στο πάθος για τον εραστή και τη διαφυγή από τη μια, και από την αγάπη της για το γιο της από την άλλη. Ο Καρένιν δεν κρατάει απλώς τα προσχήματα αλλά τη συμπονώ. Επίσης, η σημαντική παράλληλη ιστορία του Λέβιν (που εξηγεί και συμπληρώνει την οπτική περί αισθημάτων του βιβλίου) αναδεικνύεται, εκεί που στα περισσότερα μελοδράματα ερωτικού τριγώνου του παρελθόντος, είχε αποσιωπηθεί, για λόγους ευκολίας παρά οικονομίας.

Ενώ λοιπόν, η αποκλειστικά ρομαντική απόδοση των άλλων μεταφορών απλούστευε κυνικά τον Τολστόι, αυτή εδώ βλέπει την Καρένινα δυναμική, ατελή, λάγνα, σύνθετη, και επιτέλει ενδιαφέρονσα. Επιλέγοντας μια άδεια, παρηκμασμένη σκηνή θεάτρου από την οποία η ταινία βγαίνει προς τον πραγματικό κόσμο και επιστρέφει για να συνδέσει τις σκηνές, καταδεικνύει την συνεχή "παράσταση" των πρωταγωνιστών, μια τεχνητή κατάσταση που υπενθυμίζει πως η ανώτερη αστική τάξη της εποχής μιμούνταν την αριστοκρατία της Γαλλίας σε καλούς τρόπους και πρωτόκολλο, διατηρώντας σχιζοφρενικά τις βίαιες ρωσικές αντιδράσεις σε οποιαδήποτε παραβατική συμπεριφορά. Οι χοροί, οι κοσμικές συνεσιότητες, οι οπτικοί αγώνες είναι αφορμές για όργιο spectatorship, όπου οι θεατές που ξέρουν να υποκρίνονται λειτουργούν σαν τσεκαδόροι ηθών και τιμητές μιας ξενόφερτης μπουρζουαζίας. Αντί λοιπόν να κάνει άλλη μια ταινία σε νατουραλιστικούς τόνους, ο Τζο Ράιτ κερδίζει το στοίχημα μιας τολμηρής διασκευής σε ένα διαφορετικό τοπίο. Οι γυναίκες θα δουν ούτως ή άλλως την ταινία, αλλά οι υπόλοιποι έχουν να ασχοληθούν με πολλά περισσότερα εκτός από το καλοντυμένο spleen της ηρωίδας.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
LIFO

"Άννα Καρένινα". Από τον Τολστόι του 1877. Περίπου οκτώ χρόνια μετά το ποταμίο "Πόλεμος και Ειρήνη". Με την Γκρέτα Γκάρμπο το 1935. Με τη Βίβιαν Λι το 1948. Με την Τατιάνα Σαμοίλοβα το 1967. Με τη

Μάγια Πλιτσέσκαγια, ως χορογραφία, το 1976. Με τη Σοφί Μαρσό το 1997. Και τώρα με την Κίρα Νάιτλι. Καθόλου υποταγμένη όπως η Γκάρμπο. Καθόλου μοιραία όπως η Βίβιαν Λι. Καθόλου κλασική όπως η Σαμοίλοβα. Και καθόλου αδιάφορη όπως η Μαρσό. Η φράση που ασυνείδητα εκστομίζει προς τον εραστή της Αλεξέι Βρόνσκι "πρέπει να πεθάνω πριν αρχίσεις να με μισείς", συμπυκνώνει το σύμπαν της σκηνοθεσίας του Τζο Ράιτ και της δικής της υποκριτικής. Επειδή από την αρχή είναι αποφασισμένη. Επειδή με την καρδιά της διαπράττει επαναστατική τομή. Επειδή πάει κόντρα σε όλους και σε όλα. Και επειδή η αυτοκτονία και ο θάνατός της είναι η μοναδική διέξοδός της.

Αυτός και ο πλήρης ορισμός του απόλυτου μελοδράματος. Ένας εναντίον όλων. Και του υπομονετικού συζύγου. Και της υποκρισίας της υψηλής κοινωνίας. Και των συγγενών της. Ακόμα και εναντίον του εραστή της. Καθόλου τυχαίο που ο σύζυγος είναι μεγαλοπαράγοντας της τσαρικής πολιτικής. Και καθόλου τυχαίο που ο εραστής της είναι αξιωματικός του τσαρικού Στρατού. Δύο "μπουλντόζες" που με αργόσυρτους ρυθμούς λειώνουν την καρδιά της. Ήθελε να είναι ελεύθερη. Σκοτώστε την!

Ο Τζο Ράιτ πήρε όλα τα ρίσκα και βγήκε από αυτή τη δοκιμασία με το κεφάλι ψηλά. Τοποθετώντας όλες τις σκηνές σε μια μεγάλη θεατρική σκηνή κατάφερε να ισορροπεί ανάμεσα στο κλασικό και στο μοντέρνο. Σα να λέει, "αυτό που βλέπετε είναι παλιό αλλά καθόλου ξεπερασμένο". Έτσι, τα πρόσωπα από τη μια μοιάζουν με φαντάσματα του παρελθόντος και από την άλλη με ολοζώντας υπάρξεις του παρόντος. Ωστόσο χωρίς την αποθέωση της πρωταγωνίστριας του όλα αυτά θα έμοιαζαν με ασκήσεις επί χάρτου. Όλο το έργο πάνω της. Ακόμα και στην κόμμωσή της. Ακόμα και στις τουαλέτες της. Ακόμα και στον ίσκιο της. Θα περάσουν πολλά χρόνια μέχρι η επόμενη να ξεπεράσει τη Νάιτλι ως Άννα Καρένινα.

Αντιθέτως, με το ανδρικό καστ. Όπου ο Τζουντ Λο ως σύζυγος είναι μονοδιάστατος και αδιάφορος, ενώ ο Άaron Τέιλορ - Τζόνσον ως εραστής θυμίζει περισσότερο μοντέλο της Prada παρά αξιωματικό του Στρατού με φλέβα αρσενική. Με μια τέτοια θεά όπως η Κίρα Νάιτλι όλα του τα συγχωρώ. Θα το ξαναδώ!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΑΝΙΚΑΣ

Η αυλαία ανοίγει λες και πρόκειται να παρακολουθήσουμε μια θεατρική παράσταση. Και πραγματικά, δεν θα περάσει πολύς χρόνος για να αντιληφθούμε ότι η θεατρικότητα της τελευταίας κινηματογραφικής "Άννας Καρένινα" είναι επιτηδεμένη. Ένα τρικ. Συγχρόνως είναι το μεγάλο στοίχημα της πληθωρικής αυτής παραγωγής, μιας από τις πάμπολλες ως σήμερα εκδοχές της "Άννας Καρένινα" στον κινηματογράφο, τον οποίο απασχολεί από την εποχή τως βωβής περιόδου του (η πρώτη χρονολογείται από το 1911).

Στην ίδια θεατρική σκηνή του "αιώνιου" αυτού ερωτικού δράματος που χαρακτηρίστηκε η "πνευματική αυτοβιογραφία" του δημιουργού του, του ρώσου συγγραφέα Λέοντος Τολστόι, οι ήρωες μπορούν ανά πάσα στιγμή να βρεθούν από την αίσουσα του χορού σε κάποιο χιονισμένο τοπίο και από εκεί στην

όπερα ή ακόμη και στον ιππόδρομο. Το μεγαλεπήβολο θεατρικό στήσιμο της ταινίας προσθέτει όντως δημιουργικό ενδιαφέρον στο διαχρονικό θέμα του έργου που η αλήθεια είναι ότι κατά καιρούς έχει αδικηθεί (ποιος θέλει να θυμάται την πλαδαρή εκδοχή του Μπέρναρντ Ρόουζ με τη Σοφί Μαρσό;). Ενίοτε μάλιστα η χορευτική κινησιολογία αφήνει την εντύπωση ενός μιούζικαλ χωρίς τραγούδια με σκηνές που προσθέτουν ξεχωριστή χάρη σε ένα χορταστικό θέαμα. Τα γκαρσόνια που σερβίρουν, οι αγρότες που θερίζουν και οι γραφειοκράτες που σφραγίζουν είναι μερικά από αυτά τα "μιούζικαλ" παραδείγματα.

Ασφαλώς όλα αυτά δεν είναι παρά τα αστραφτερά "στολίδια" που βρίσκονται εκεί για να εξυπηρετήσουν σε γλαφυρότητα την εξέλιξη του ίδιου, διαχρονικού ερωτικού δράματος. Καρδιά του οποίου ήταν πάντοτε η εκρηκτική προσωπικότητα της Άννας Καρένινα. Κυριευμένη από έναν έρωτα πάθους με τον νεαρότερό της κόμη Βρόνσκι, η Άννα θα απορρίψει την αρμονία και την ασφάλεια της ανιαρής ζωής της, αλλά η υψηλή κοινωνία της Ρωσίας των τελών του 19ου αιώνα θα την εκδικηθεί και θα την απορρίψει. Η Καρένινα θα γίνει το "κακό" κορίτσι που παραβιάσε τους "κανόνες" και που πρέπει να πληρώσει.

Ρόλος λατρευτός για κάθε ηθοποιό. Και τι μορφές τον έχουν υπηρετήσει, αλήθεια, από την Γκρέτα Γκάρμπο ως τη Βίβιαν Λι. Η Κίρα Νάιτλι, πιο όμορφη από ποτέ, κερδίζει στα σημεία γιατί οι ταινίες "εποχής" στις οποίες συνήθως σκηνοθετείται από τον Τζο Ράιτ ("Υπερηφάνεια και προκατάληψη", "Εξιλέωση") εξακολουθούν να της ταιριάζουν. Δαντέλα, βέλο και θλιμμένο βλέμμα είναι το φόρτε της και, όπως και αν

έχει, είναι μια όμορφη παρουσία, χαίρεσαι απλώς να την κοιτάξεις.

Από την άλλη πλευρά, ο Τζουντ Λο είναι ο ηθοποιός που κάνει την ερμηνευτική έκπληξη σε αυτή την ταινία. Παίζοντας τον σύζυγο της Άννας, έναν άνδρα που όσο και να θέλει δεν μπορεί να απεγκλωβιστεί από την ερωτική αδυναμία του για χάρη της αξιοπρέπειας, ο βρετανός ηθοποιός έφτιαξε έναν συναρπαστικό αντιήρωα που όποτε εμφανίζεται ανεβάζει την ταινία μια σκάλα παραπάνω. Είναι ίσως ο μόνος του έργου με τον οποίο μπορείς στ' αλήθεια να ταυτιστείς και ο μόνος που θα μπορούσε να βρεθεί σε πεντάδα υποψήφιων για Όσκαρ (β' ρόλου).

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ
ΒΗΜΑ

ΤΖΟ ΡΑΙΤ

Γεννήθηκε το 1972 στο Λονδίνο. Οι γονείς του δημιούργησαν το κουκλοθέατρο "Little Angel". Σπούδασε στο Camberwell College of Arts. Η ταινία του "Atonement" άνοιξε το 64 Φεστιβάλ Βενετίας το 2007, κάνοντάς τον, τον νεαρότερο σκηνοθέτη στην ιστορία του Φεστιβάλ που το επιτυγχάνει. Έχει κερδίσει πολλά βραβεία και Υποψηφιότητες σε διάφορα Φεστιβάλ.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Anna karenina 2012, Hanna 2011, The Soloist 2009, Atonement 2007, Περηφάνια και Προκατάληψη 2005, Charles II: The Power & the Passion 2003, Bodily Harm 2002, Bob & Rose 2001, Nature Boy 2000, The End 1998, Crocodile snap (short) 1997.

